

θεωρηθῆ σάν τὸ πιὸ παλιὸ τοῦ εἴδους· καὶ σχεδὸν δὲν ὑ-
πάρχει ἀμφιβολία ὅτι συνετέθη στὴ Θεσσαλία· ἀλλὰ τρα-
γουδιέται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστο ἀ-
κόμη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη...»⁷.

Π λ ι ά σ κ α ς

- Κεῖτετ' ὁ Πλιάσκας, κεῖτεται στὴν ἔρημην τὴ βρύση.
Μὲ τὰ ποδάρια στὸ νερό, πάλε νερό γυρεύει.
Μὲ τὰ πουλιά συντύχαινε καὶ μὲ τὰ χελιδόνια.
— Τάχα, πουλιά, θὰ γιатρευτῶ, τάχα, πουλιά, θὰ γιάνω;
— Πλιάσκα μ' ἂν θέλης γιάτρεμα, νὰ γιάνουν οἱ πληγές
σου,
Ἔβγα ψηλὰ στὸν Ὀλυμπο, στὸν εὐμορφο τὸν τόπο.
Ἄνδρεῖοι κεῖ δὲν ἄρρωστοῦν, κι οἱ ἄρρωστοὶ ἀνδρεῖώ-
νουν.
Ἐκ' εἶν' οἱ κλέφτες οἱ πολλοί, τὰ τέσσερα πρωτάτα,
ἐκεῖ μοιράζουσι τὰ φλωριά καὶ τὰ καπετανᾶτα...

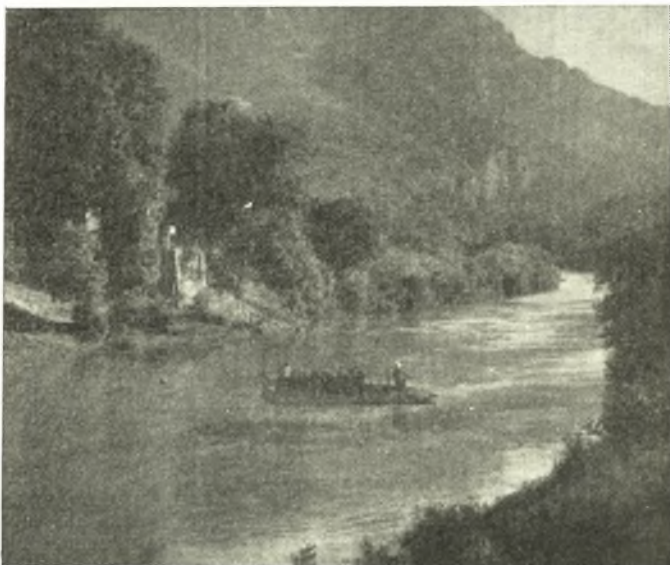
Ἵ Ο λ υ μ π ο ς

- Ἵ Ὀλυμπος κι ὁ Κίσαβος, τὰ δυὸ βουνὰ μαλώνουν.
Γυρίζει τότε ὁ Ἵ Ολυμπος καὶ λέγει τοῦ Κισσάβου:
— Μὴ μὲ μαλώνης, Κίσαβε κωνιαροπατημένε!
Ἵ Ἐγὼ εἶμ' ὁ γέρο Ἵ Ολυμπος στὸ κόσμον ξακουσμένος.
Ἵ Ἐχω σαράντα δυὸ κορφές, ἐξήντα δυὸ βρυσούλες.
Πᾶσα βρύση καὶ φλάμπουρο, παντοῦ κλαδί καὶ κλέφτης·
καὶ στὴν ψηλὴ τὴν κορυφὴ ἀετὸς εἶν' καθισμένος,
καὶ εἰς τὰ νύχια του κρατεῖ κεφάλ' ἀνδρειωμένου:
— Κεφάλι μου, τί ἔκαμες, κ' εἶσαι κριματισμένο;
— Φάγε, πουλί, τὰ νιάτα μου, φάγε καὶ τὴν ἀνδρεία μου,
νὰ κάμης πήχη τὸ φτερό, καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι.
Στὸ Λοῦρο, στὸ Ξερόμερον ἀρματολὸς ἐστάθην,
στὰ Χάσια καὶ στὸν Ἵ Ολυμπο δώδεκα χρόνους κλέφτης,
ἐξήντα ἀγάδες σκότωσα κι ἔκαψα τὰ χωριά τους.
Κι ὄσους στὸν τόπον ἄφησα καὶ Τούρκους κι Ἄρβανίτες,
εἶναι πολλοί, πουλάκι μου, καὶ μετρημὸ δὲν ἔχουν.
Πλὴν ἦρθε ἡ ἀράδα μου στὸν πόλεμον νὰ πέσω.

7. C. Fauriel, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 35-36.

ΤΕΜΠΗ : Πορθμεῖο στὸν Πηνειὸ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ

Μέσα σὲ δάσος σκιερό, κι' ὅπου φυσάει τ' ἀγέρι,
ποὺ ζωντανεῖ τὴν ψυχὴ, στὴ δασεμένη φτέρη,
ὄχτης πλατανοσκέπαστης μῆς ρεματιᾶς χτισμένη,
μὲ μιὰ κοπάνη πέτρινη, βρυσούλα ζηλεμένη
ξανοίγεται, νυχτὴμερα τὸ βάλαμο νὰ δίνη,
σὲ κάθε δύστυχη καρδιά ποὺ τὰ φαρμάκια πίνει!
Ἵ Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Μαγιοῦ, καὶ τῶν ζωϊῶν μιὰ νύχτα,
ποὺ βρέθηκα μόνος ἐκεῖ! κάποιος σκύλος, ἀλύχτα
στὰ τρίστρατα βουνοκορφῆς, στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια
τρεμούλιαζαν, μὲ μάγευαν, κι' ὡσὰν ἀνθρώπων χέρια,
ποὺ στέκονται δεητικά, στὸν Πλάστην ὑψωμένα,
μὲσ' στὴν ἀπόκρυφη νυχτιά, κι' ὡσὰν κερῖα σβυμένα,
μοῦ φαίνονταν—ὦ γήτεμα, ματιῶν καὶ τῆς ψυχῆς μου—
τὰ ἔλατα, κι' ἡ μυρουδιά, παλμὸς ἀναψυχῆς μου,
στὴ φεγγαρόλουστη βραδιά, ποὺ σκόρπιζε τὸ μύρο,
μῆς εὐωδιᾶς ἀπόκοσμης, καὶ μ' ἔκανε νὰ σύρω
τὰ βήματα, σάν τὸ Θεὸ τὸν Πᾶνα, μὲς στοὺς γάβρους,
τὰ κέδρα, τὰ χαμόδεντρα, τοὺς πόθους μου τοὺς λάβρους
νὰ τοὺς ξεχάσω μονομιᾶς, σι' ἀχνόφως τῆς σελήνης,
καὶ στὸ γλυκὸν ἀνασασμὸ νυχτερινῆς γαλήνης!
Καὶ κεῖ ποὺ μόνος διάβαινα, μὲς στῶν δεντρῶν τὰ κλώνια,
μὲ τις νεράιδες συνοδιά, φωνὲς ἀπὸ τ' ἀηδόνια,
ἔφταναν μὲς στὰ βάθια μου κι' ἄκρατο μὲ κερνοῦσαν,
μῆς μέθης τὸ γλυκὸ κρασί· κι' ἄχ, πῶς νὰ μὲ ξυπνοῦσαν
θὰ τόθελα κάθε πρωί, στῆς χαραυγῆς τὰ θάμψη,
ὅταν φαντάζουσι τὰ βουνά, καὶ ξεδιαλύουσι κάμποι!
Σιωπὴ μουγγιὰ βασίλευε, καμμιὰ φωνὴ κεῖ πάνου!
μόν, κάπου-κάπου, σάν ἀχνός, σιουρίσματα τσοπάνου
ἀκούγονταν, τὰ γίδια του νὰ σαλαγᾶν στὰ πλάγια,
ποὺ θάπεσαν στῶν πουρναριῶν τίς τοῦφες, λὲς καὶ μάγια
νὰ τάκαναν οἱ Σάτυροι, ποὺ τριγυροῦν τὰ βράδια,
μὲς στὶς ἀπάτητες λογιές, γιὰ νὰ χαρίσουν χάδια
στὶς ζωτικὲς ποὺ λούζονται, καὶ λὲν γλυκὰ τραγούδια,
μὲς στὶς βαθύσκιωτες ρωγμὲς μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζούδια,
ποὺ βγαίνουν ἀπ' τίς τρύπες τους κι' ὀλονυχτὶς σωπαίνουν,
λὲς καὶ τὰ νάρκωσαν θεὸς τοῦ δάσους, ὅταν σταίνουσι
μ' ἀνήκουστα τραγούδια τους χορό, νὰ ξετρελάνουσι
νυχτοδασοπερπάτηδες θεοὺς ποὺ καταφτάνουσι!

